

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v právnej veci **žalobcu Ing. V.**, bytom T., M., **zastúpeného JUDr. D.** advokátom v M., proti **žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky**, Bratislava, Pribinova č. 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 28. februára 2006, č. p.: KM-14/PK-2006 na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. septembra 2008, č. k.2S 278/2006-33, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 26. septembra 2008, č. k. 2S 278/2006-33 **potvrzuje**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie

Žalobou podanou pôvodne na Najvyšší súd Slovenskej republiky dňa 26. apríla 2006 v spojení s podaním zo dňa 3. mája 2006 sa žalobca domáhal voči žalovanému zrušenia rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky o rozklade z 28. februára 2006, č. p.: KM-14/PK-2006, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 729 zo dňa 22. decembra 2005, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 73/1998 Z. z.“) za to, že dňa 31. októbra 2005 na kontrolovanom stanovišti oddelenia hraničnej kontroly Policajného zboru V. vykonával kontrolu osôb vstupujúcich na územie Slovenskej republiky, pričom štátnu službu nevykonával riadne, pretože v čase asi o 5:00 hod. uvedeného dňa v priestoroch tohto stanovišťa prevzal od nestotožneného občana Ukrajiny vstupujúceho na územie Slovenskej republiky neznámy predmet nezistenej hodnoty, ktorý si ponechal a tomuto občanovi umožnil vstup na územie Slovenskej republiky. Tieto skutočnosti menovaný bezodkladne neoznámil príslušnému orgánu aj napriek tomu, že podľa § 168 Trestného zákona bol povinný tak urobiť. Namietajúc nedostatočne zistený skutkový stav v konaní o rozklade žiadal rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

Uznesením z 23. mája 2006 č. k. 2Sž 23/2006-10 Najvyšší súd Slovenskej republiky postúpil vec podľa § 250d Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) Krajskému súdu v Bratislave.

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol majúci za to, že rozhodnutie žalovaného je vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu a správny orgán vec správne právne posúdil.

Svoje rozhodnutie krajský súd odôvodnil ustanoveniami § 247 ods. 1 OSP a § 192 ods. 1, písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., keď z obsahu administratívneho spisu zistil, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov nezistil právne pochybenie ani logické nesprávnosti. Skutok, ktorý zakladal dôvod prepustenia žalobcu zo služobného pomeru, mal za preukázaný a stotožnil sa aj s tvrdením žalovaného, že využil všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Neuznal ani námietku žalobcu, že za dôkaz nemožno použiť materiály nachádzajúce sa vo vyšetrovacom spise ČTS:UIS-86/KOK-2005 Úradu inšpekčnej služby, odboru boja proti korupcii a organizovanej kriminalite, nakoľko podľa krajského súdu za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Krajský súd uviedol, že žalobca mohol v podanom rozklade navrhnuť dôkazy, na základe ktorých by bolo možné preukázať, že sa nedopustil protiprávneho konania, čo však nevyužil ani v súdnom konaní a nenavrhol ani doplnenie dokazovania. Za relevantnú nepovažoval ani obranu žalobcu poukazujúcu, že mu nebolo preukázané, že by prevzal bankovku od neznámeho občana z Ukrajiny, nakoľko zo spisu je zrejmé, že vo veci konajúce správne orgány vychádzali z informačno-technických prostriedkov k vyššie uvedenému vyšetrovaciemu spisu ČTS:UIS-86/KOK-2005.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie tvrdiac, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne nesprávne právne posúdil vec. Žalobca namietal, že prvostupňový súd nemal k dispozícii vyšetrovací spis vedený na Sekcii kontroly a inšpekčnej služby odboru inšpekčnej služby MV SR pod číslom ČVS: SKIS-170/IS-4-V-2007, teda že nevykonal jeho oboznámením dokazovanie. Ďalej žalobca namietal, že sa neuskutočnilo prerokovanie jeho prepustenia s odborovým orgánom. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie navrhol potvrdiť rozsudok krajského súdu ako vecne správny, nakoľko sa krajský súd v dostatočnom rozsahu vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu. Na námietku žalobcu, že v čase podania návrhu na jeho prepustenie nebol oboznámený so záznamom z prehliadnutia informačno-technických prostriedkov (ďalej len „ITP“) žalovaný uviedol, že spisový materiál, s ktorým bol oboznámený aj žalobca obsahuje úradný záznam evidovaný pod č.: ČTS:UIS-86/KOK-2005 zo dňa 19. decembra 2005, z ktorého vyplýva, že protiprávne konanie žalobcu je dostatočne preukázané informačno-technickými prostriedkami použitými v súlade so zákonom na základe rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach vydaného dňa 4. októbra 2005 pod č.: KS KE-V-338-3/2005-6-Ntt-324/2005. Žalobca v čase konania vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru podľa ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z. z. neuviedol na svoju obranu žiadne dôkazy, ktorými by ospravedlnil protiprávne konanie, ktoré mu bolo v dostatočnom rozsahu preukázané zadováženými dôkazmi, ku ktorým sa mohol vyjadriť. Žalovaný ďalej uviedol, že zákonné predpoklady prepustenia musia byť dané v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania, keďže porušenie služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu. V personálnom konaní pre rozhodnutie postačuje porušenie zákona, ktoré zákon predpokladá a stanoveným spôsobom postihuje. Žalovaný na námietku prerokovania

prepustenia žalobcu s odborovým orgánom uviedol, že k prerokovaniu došlo vo výbore ZO OZP v SR č. 10/07 OR PZ Michalovce podľa § 225 ods. 2 písm. c/ zák. č. 73/1998 Z. z..

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a konanie, ktoré mu predchádzalo, na odvolacom pojednávaní v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, ktorí svoju neúčasť písomne ospravedlnili a súhlasili s prejednaním a rozhodnutím veci bez ich prítomnosti (§ 250ja ods. 2 veta druhá OSP a § 250f ods. 2 v spojení s § 211 ods. 2 a § 246c ods. 1 veta prvá OSP), oboznámil pripojené listinné dôkazy, pripojenú VHS kazetu, záznam z operatívneho zisťovania informácií s pripojenou fotodokumentáciou, CD disk s fotodokumentáciou, ako aj spis Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 6Sžo 98/2008 a rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. 2Sžo 76/2007 a sp. zn. 1Sžo 152/2007 a zistil, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Predmetom preskúmania je rozhodnutie žalovaného z 28. februára 2006, č. p.: KM-14/PK-2006, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu proti personálnemu rozkazu Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 729 zo dňa 22. decembra 2005 a personálny rozkaz potvrdil. Týmto rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z. z.. V súvislosti s uvedeným prvostupňový správny orgán v odôvodnení poukázal na vyjadrenie žalobcu zo dňa 16. decembra 2005, v ktorom na svoju obhajobu uviedol len toľko, že si nie je vedomý toho, že svojím konaním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť a že neporušil ustanovenie etického kódexu policajta. V odôvodnení rozhodnutia prvostupňový správny orgán ďalej uviedol, že mal za preukázané nedodržanie služobnej disciplíny žalobcom a nezdržanie sa konania, ktoré by mohlo viesť k stretu dôležitého záujmu štátnej služby a osobného záujmu, ani konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, čím zvlášť hrubým spôsobom žalobca porušil základné povinnosti policajta.

Tieto dôvody prvostupňového rozhodnutia si osvojil aj žalovaný, keď vyporiadajúc sa podrobne s námietkami žalobcu uvedenými v rozklade, tieto nepovažoval za opodstatnené a konštatoval, že rozkladom napadnuté rozhodnutie nie je v rozpore s právnymi predpismi, zákonné lehoty uvedené v § 192 ods. 4 zák. č. 73/1998 Z. z. (v znení účinnom do 31.12.2005) boli dodržané a dodržaná bola i zákonná povinnosť ustanovená v § 225 ods. 2, písm. c/ zák. č. 73/1998 Z. z.. V druhostupňovom konaní žalovaný nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie prvostupňového rozhodnutia.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Z dispozičnej zásady, ktorou sa súd v správnom súdnictve riadi, vyplýva žalobcovi z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP zákonná povinnosť uviesť okrem všeobecných náležitostí žaloby (§ 42 ods. 3 a § 79 ods. 1 OSP) aj označenie rozsahu, v ktorom je rozhodnutie napadnuté, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a aký konečný návrh robí.

Podľa citovaného zákonného ustanovenia § 247 ods. 1 OSP treba považovať za osobitnú náležitosť žaloby aj konkrétne tvrdenie žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu. Nestačí iba všeobecné tvrdenie, že zákon bol porušený, resp. nesprávne aplikovaný. Žalobca musí poukázať na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje porušenie zákona. Súd nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec žalobcom v žalobe vymedzeným. Ide o zásadu *index ne eat petita partium* (sudca nech

nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP, a súd musí túto zásadu aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúmava na základe podanej žaloby zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Výnimku z tejto zásady predstavujú veci, v ktorých súd zistil, že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí takými vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok rozhodnutia namietala (§ 250j ods. 3 OSP).

Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov (a to ani vo veciach podľa § 250i ods. 2 OSP), ale preskúmavať zákonnosť rozhodnutí správnych orgánov, teda či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok (vymedzených žalobou) rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesné predpisy.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zák. č. 73/1998 Z. z., policajt môže byť prepustený zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vypořiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov a tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu administratívneho spisu vyplynulo, že žalobca okrem namietania dostatočne zisteného skutkového stavu veci zo strany prvostupňového správneho orgánu sa len všeobecne vyjadril, že popiera spáchanie akéhokoľvek či už trestného činu alebo porušenia prísahy a služobnej povinnosti, avšak žiadne konkrétne tvrdenia na svoju obranu neuviedol a ani na svoju obranu nenavrhol vykonať nijaký dôkaz, ktorým by mohol vyvrátiť dôvody jeho prepustenia zo služobného pomeru uvedené v personálnom rozkaze. Pre daný prípad takéto správanie sa žalobcu predstavovalo, že nemohol od služobného úradu právom očakávať, že tento bude vyhľadávať dôkazy, ktoré by prípadne mohli svedčiť v jeho prospech, resp. že služobný orgán bude a musí čakať, že takéto dôkazy si žalobca niekedy v budúcnosti zabezpečí. Žalobca ani nemohol očakávať, že súd bude nahrádzať činnosť služobných orgánov a že v správnom súdnictve bude vykonávať dôkazy a hodnotiť tie, ktoré mal a mohol predložiť v personálnom konaní, ale tak neurobil. Nemožno nezdôrazniť, že ani žaloba žalobcu neobsahovala také konkrétne tvrdenia, skutočnosti a dôkazy, z ktorých by bolo možné vyvodiť nezákonnosť rozhodnutia žalovaného.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu správnym orgánom a správne právne posúdené vrátane dodržania zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia o prepustení v zmysle § 192 ods. 4 zák. č. 73/1998 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2005 (t. č. § 192 ods. 5 cit. zákona).

V zmysle uvedeného námietky žalobcu uvedené v odvolaní na správnosť a zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu ani na vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu nemohli mať vplyv. Iba všeobecné poukazovanie na nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/, § 233 a § 238 zák. č. 73/1998 Z. z., na nezistenie skutočného stavu veci bez uvedenia konkrétnych skutočností a dôkazov, nemožno považovať za postačujúce na to, aby odvolaniu bolo možné priznať úspech. Neobstojí ani poukaz žalobcu na neukončenie trestného konania v danej veci, nakoľko v zmysle judikatúry a ustálenej súdnej praxe, na ktorú poukazuje i žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie, zákonné predpoklady prepustenia musia byť dané v čase rozhodovania o prepustení a nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania, keďže porušenie služobnej prísahy, resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosahovať intenzitu trestného činu. V konaní o prepustení policajta zo služobného pomeru nie je služobný orgán viazaný ustanoveniami Trestného poriadku a navyše v tomto konaní ani neplatí zásada prezumpcie neviny. Na námietku žalobcu, že úradný záznam z prehliadnutia

ITP nič nepreukazuje a on ani nebol s uvedeným záznamom v čase rozhodovania oboznámený, odvolací súd uvádza, že z úradného záznamu napísaného pre potreby personálneho konania ČTS:UIS-86/KOK-2005 zo dňa 19. decembra 2005 a z úradného záznamu č. p.: KM-19/PK-2006 zo dňa 16. februára 2006 z prehliadnutia ITP, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu, do ktorého mohol žalobca ako účastník konania nahliadnuť (§ 237 ods. 2 zák. č. 73/1998 Z. z.) a obsah ktorého mohol namietat', je dostatočne preukázané tak, ako je to aj v závere tohto záznamu uvedené, že konanie žalobcu zjavne nezodpovedalo obvyklému, riadnemu a zákonnému postupu pri výkone ich služobnej činnosti, ale očividne vykazovalo markantné znaky protiprávnej činnosti v spôsobe výkonu ich štátnej služby.

Žalobca ani v odvolaní neuviedol žiadne nové právne relevantné skutočnosti a dôkazy, s ktorými by sa krajský súd nebol podrobne vyporiadal a ktoré by spochybňovali vecnú správnosť jeho rozhodnutia.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že námietky žalobcu vznesené v odvolaní nemožno uznať za dôvodné, a preto súc viazaný aj dôvodmi odvolania napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 219 ods. 1 OSP a poukazom na § 250ja ods. 3 veta druhá OSP potvrdil.

Odvolací súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že neuniklo jeho pozornosti nesprávne označenie preskúmaného rozhodnutia správneho orgánu č. KM-18/PK-2006 zo dňa 24. februára 2006 v záhlaví napadnutého rozhodnutia krajského súdu, namiesto správneho označenia č. p. KM-14/PK-2006 zo dňa 28. februára 2006. Preto je potrebné postupom podľa ustanovenia § 164 OSP s poukazom na § 246c ods. 1 veta prvá OSP uznesením v záhlaví rozsudku vyššie uvedenú chybu v písaní opraviť.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP a s poukazom na § 246c ods. 1 veta prvá a § 224 ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 18. februára 2009

JUDr. Jana B a r i c o v á, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth